

1

‘Als een huis niet mag worden geverfd in een kleur, mag je het huis dan wel verven in zwart en wit?’ vroeg mijn beste vriendin Karen terwijl ze toekeek hoe ik een glas afdroogde. ‘Ik bedoel, zwart en wit zijn toch geen kleuren?’

‘Vast wel,’ zei ik. Ik zakte door mijn knieën en zette het glas in het kastje onder de bar.

‘Domme vraag, trouwens,’ zei Karen. ‘Er zijn genoeg witte huizen te vinden in dit saaie gehucht.’ Ze gooide haar haar, dat ze gister paars had geverfd, over haar schouder.

‘Dorp,’ verbeterde ik haar. ‘Het is een dorp. Een gehucht heeft maar een paar huizen en bijna geen winkels, terwijl dit dorp...’ – ik legde de nadruk op het woord dorp – ‘...meerdere straten met huizen en winkels heeft.’

‘Ja, ja, wat jij wil. Gehuchten en dorpen, het is allemaal één pot nat. Saaie mensen en bijna niks te doen... Waarom hebben mijn ouders besloten om hier te gaan wonen?’ Ze gooide haar handen in de lucht en zuchtte verschrikkelijk dramatisch.

‘Hé,’ zei ik. ‘Het kan hier best leuk zijn, je moet het gewoon van een positieve kant bekijken.’

‘O ja, wauw, de stapels mest op bijna elke straathoek zijn inderdaad wel erg leuk.’ Karen grijnsde. ‘En die coladisco eens in de honderd jaar is ook wel erg spannend. Pak je beste klompen, rokken in

de lucht en gaan met die banaan!’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Haha. Zo veel boerderijen zijn hier niet eens. Misschien vier, maximaal. En die zijn een paar kilometer verderop. En we hebben hier nog nooit een coladisco gehad.’

‘Dat bedoel ik, hier beleef je nooit wat.’ Ze viste haar mobiel uit haar jaszak en fronste. ‘O, m’n moeder komt wél thuis vanavond. Shit man, ik dacht dat ik eindelijk een rustig avondje kon hebben samen met de voorraadkast. Zeg Luce, heb je nog cola?’

Karen was mijn beste vriendin, al vanaf het moment dat ze hier kwam wonen. Of, zoals zij het altijd zei, toen haar ouders haar meetrokken naar de hel. Overdrijven was ook een vak waarin Karen was gespecialiseerd, maar dat nam niet weg dat ze ontzettend aardig was.

Ik pakte twee glazen en twee flesjes cola, en haalde met een flessenopener de dopjes ervanaf.

‘Merci madame,’ zei Karen voordat ze een slok nam.

‘Hallo meisjes.’ Een oude man zakte met een glimlach neer op een barkruk en leunde over de bar. ‘Wat een prachtige dag, nietwaar?’

‘Hallo meneer Van Duin,’ zei ik vriendelijk. ‘Hoe gaat het met u?’

‘Prima, prima. Ze hebben me nog niet in het bejaardentehuis opgesloten.’ Hij gaf ons een knipoog. ‘Is er nog een pilsje over voor deze wijze man?’

‘Pap!’ riep ik. Mijn vader keek om en kwam naar ons toe. Ik was vijftien, wat betekende dat ik nog geen alcohol mocht schenken. Als ik dat wel deed, zouden mijn ouders een boete krijgen. Daarom moest ik altijd mijn vader of moeder roepen.

‘Hetzelfde als altijd?’ vroeg mijn vader met een glimlach aan meneer Van Duin.

‘Het verandert nooit,’ was het simpele antwoord. Toen keerde hij zich naar Karen. ‘Heb je je haar weer gekleurd?’

Karen haalde grijnzend haar hand door haar paarse haar. ‘Yep. Hoe vind je het?’

‘Ik vond het blauw leuker, maar dit is ook... Hoe noemen jullie dat? Kicken? Vet gaaf?’

Karen schoot in de lach. ‘Hè gadsie, ik dacht dat jij niet zo’n typische volwassene was die cool probeert te zijn!’

‘Ik probeer het niet, ik ben het,’ zei meneer Van Duin grijnzend. Meneer Van Duin was de enige volwassene die Karen mocht. De andere bejaarden praatten liever niet met haar, omdat ze bang waren dat ze hun tasje of portemonnee zou pakken en dan joelend weg zou rennen. Wat ze natuurlijk nooit zou doen. Ze mocht er dan wel apart uitzien met haar gekleurde haren en gescheurde kleren, maar ze had een hart van goud.

‘Nog steeds bezig met het sparen voor je wereldreis?’ vroeg meneer Van Duin nadat hij een slok van het goudgele bier had genomen.

Ik bloosde blij. ‘Ja, daar ben ik nog steeds mee bezig. Ik zit al bijna op de achthonderd euro!’

Meneer Van Duin floot tussen zijn tanden. ‘Dat is een groot bedrag! En, heb je al uitgestippeld waar je heen wilt?’

‘Nee, dat zie ik dan wel. Maar ik wil sowieso naar New York.’

Naast me aaide mijn vader even over mijn kastanjebruine haar. ‘Kinderdromen, de mooiste dromen die er bestaan. Als ze achttien is, beseft ze wel dat er meer is in het leven dan dromen. Geld verdienen en een zekere toekomst hebben. Daarom neemt Lucy later dit café over, nietwaar Luce?’

Maar ik zat met mijn gedachten al in het vliegtuig, onderweg naar kleine dorpjes in Azië of Afrika of grote steden zoals Dubai of New York. Ooit zou ik er wel komen.

‘Ik moet even naar Jaapie toe. Hij ziet eruit alsof hij nodig een potje met me wil dammen.’ Meneer Van Duin nam een laatste slok van zijn bier en gooide een tientje op tafel. ‘Hier. Hou de rest maar, voor in je spaarpot. Maar dan wil ik wel een kaartje vanuit Peru. Of Afrika, of Portugal, of New York, of Dubai...’ Hij gaf me een knipoog.

Ik grijnsde dankbaar. ‘Komt goed!’

‘Verdorie, bofkont,’ zei Karen glimlachend, terwijl we meneer Van Duin nakeken. ‘Je gooit gewoon je charmes in de strijd en mensen beginnen met geld te strooien. Zo bereik je wel heel erg snel je doel!’

Ik stopte het briefje van tien in de kassa en deed het overgebleven wisselgeld in de zak van mijn skinny jeans.

‘Wat een aardige man is dat toch,’ zei mijn vader hoofdschuddend. ‘Het is zonde dat Mina hem alleen heeft gelaten. Ik kan er met mijn hoofd niet bij waarom ze dat heeft gedaan.’

‘O, ik wel,’ zei Karen en ze geeuwde. ‘Het dorp stond haar niet aan, het was veel te saai. Dat was toch duidelijk? Ze kocht tien flessen zonnebrand en een banaangele bikini: die vrouw ligt bruin als een chocolaatje op het strand van Ibiza.’ Ze rekte zich uit en stond op van de donkerbruine barkruk. ‘Maar ik ga. Mijn moeder komt zo thuis en ik heb zin om nog even te chillen. *Care to join, Lucy?* Ze keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan.

Ik schudde mijn hoofd en wees naar de kletsnatte bierglazen die in het droogrek stonden. ‘Ik moet nog wat afdrogen. Ik kom later wel.’

‘Okidoki. Nou, dan ga ik maar. Aju, of hoe jullie dat ook zeggen.’ Karen tikte aan een denkbeeldige pet, draaide een rondje om haar as en liep toen fluitend het café uit.

Ik schudde lachend mijn hoofd, pakte de geruite theedoek op en ging weer verder met glazen afdrogen.

‘Heb je nog veel huiswerk, Lucy?’ vroeg mijn moeder toen we die avond samen in de keuken stonden.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, dat heb ik gisteren al gemaakt.’ Ik nam een hap van de appel die ik in mijn hand had. Ik zat boven op het aanrecht en zwaaide met mijn benen van voor naar achter. Telkens als mijn voeten tegen het houten kastje kwamen, klonk er een hol geluid. ‘Wat maak je?’

‘Een quiche,’ zei mijn moeder, terwijl ze in een kookboek keek. Mijn blik volgde die van haar, en ik keek naar de foto van de hartige

taart en toen naar de ronde taartvorm die op het aanrecht stond. ‘Moet dat...’ – ik wees naar het drabje dat in de taartvorm lag – ‘... dát worden?’ Ik verplaatste mijn vinger en wees nu naar de quiche die in het kookboek stond afgebeeld.

‘Eh, ja. Dat is wel de bedoeling,’ zei mijn moeder. Ze keek me aan. ‘Wat dan?’

‘Gewoon...’ zei ik met een glimlach. Ik wist precies hoe het vanavond zou gaan: we zouden chinees gaan eten. Of pizza halen. Of patat. Of mijn vader zou uiteindelijk iets koken.

De kookkunsten van mijn moeder waren om eerlijk te zijn niet heel erg denderend. Altijd als mijn moeder ging koken, ging er iets fout. Laatst liet ze bijvoorbeeld de pan soep vallen, of ze liet eens de pasta twintig minuten te lang koken, waardoor het niet heel veel pastaatjes werden, maar één grote gele klont. Terwijl mijn vader met een glimlach zei dat het best te doen was, vroeg ik me af of de pasta mijn maag zou kunnen bereiken zonder dat ik alles halverwege uit zou spugen.

Ik had mijn moeders kookkunsten geërfd: ik kon nog geen appel schillen zonder in mijn eigen vinger te snijden.

Maar goed, terug naar de quiche. Mijn moeder stond in het boek te turen.

‘Wat doe je?’ vroeg ik, terwijl ik een van de laatste happen van mijn appel nam. Kauwend keek ik naar mijn moeder, die zuchtte.

‘Er zit een vlek op het recept. Wat denk jij dat hier staat: “doe de taart dertig minuten in een voorverwarmde oven” of “doe de taart vijftig minuten in een voorverwarmde oven”?’

Ik gooide het klokhuis weg en boog me over het recept. ‘Geen van beide. Volgens mij staat hier zeventig.’ Ik tikte met mijn nagel op de bladzijde.

‘Zeventig?’ Mijn moeder bracht haar hoofd dichterbij de lettertjes. ‘Verrek, nu je het zegt...’

De taart verdween in de oven en ik zette de kookwekker op zeventig minuten.

‘Zin in een spelletje?’ vroeg mijn moeder toen.

Ik knikte, en huppelde vrolijk achter haar aan. Wisten wij veel dat de quiche niet vijftig, niet zeventig, maar twintig minuten in de oven moest.

2

Het resultaat was ronduit verschrikkelijk. Beteuterd wapperde mijn moeder de rook die uit de oven kwam weg, en we keken samen naar de taart die ze op de snijplank had gelegd. Hij zag er verschrikkelijk zielig en verpest uit.

‘Hm,’ zei mijn moeder. Ze prikte met haar wijsvinger in het prutje dat tussen het verkoalde bladerdeeg lag. Het veerde terug, en viel daarna uit elkaar. ‘Zouden we het kunnen eten?’

Ik trok mijn mondhoeken omlaag en haalde mijn schouders op. ‘Denk het niet.’

Kwaad smeed mijn moeder haar felgroene ovenwanten op het aanrecht. ‘Lucy, ik denk niet dat koken iets voor mij is,’ verzuchtte ze.

‘Misschien is het vandaag gewoon je dag niet, mam. Waarschijnlijk lukt het de volgende keer wel.’ Ik legde mijn hand op mijn moeders rug. ‘Papa komt zo thuis, we kunnen hem misschien helpen met koken en alvast de spullen klaarleggen?’

‘Ho! Nee, uit mijn keuken!’ riep mijn vader, die uit het niets naar binnen was gestapt. Hij gaf mijn moeder een kus op haar wang en mij een aai over mijn hoofd en duwde ons toen in de richting van de deur. ‘Voordat jullie hier alles in de fik steken!’ Mijn moeder wierp hem een donkere blik toe en hij stak onschuldig zijn handen in de lucht. ‘Excuses, maar het is wel de waarheid. En nu, hup hup, de

keuken uit! Over een uurtje moet ik weer achter de bar zijn, dat heb ik John beloofd.'

'Mag ik mee?' vroeg ik, terwijl mijn moeder mopperend de keuken uit liep.

'Wat, naar het café?' vroeg mijn vader. Hij opende de koelkast en pakte er wat groentes uit. 'Heb je morgen geen school?'

'Jawel, maar ik heb de eerste drie uur vrij,' zei ik.

'O, nou, prima. John wilde je nog spreken.' Behendig begon mijn vader groentes te snijden en in een pan te gooien.

'Waarover?' Ik drukte mezelf op en ging weer boven op het aanrecht zitten.

'Geen idee.' Hij voegde tomatensaus uit een fles aan de groente toe.

'Ik moet heel even een paar dingen achterin doen, er zijn wat problemen in de keuken.' Mijn vader gaf me een klopje op mijn schouder. Ik zette mijn fiets op slot en liep achter hem aan naar de ingang van het café.

'Oké. Ik ga wel even naar John toe.' John was een oude vriend van mijn vader. Hij was aardig, ik praatte vaak met hem.

Ik stapte het café in en werd meteen verwelkomd door de bekende sfeer en geur. Ik kwam al in het café toen ik heel klein was, en de geuren en geluiden ervan waren voor mij onmisbaar geworden. De koffiebonen die mijn ouders zelf maalden, roken sterk en de alcohol die er elke avond werd geschonken liet een scherpe lucht achter. Ik kon me niet voorstellen dat dit gebouw anders zou ruiken wanneer ik er naar binnen liep.

'Zeg meissie, heb je nog een drankje voor me?' Ik voelde een kleffe hand op mijn schouder.

'Ja hoor, wat mag het zijn?' vroeg ik beleefd, hoewel ik het liefst meteen was weggerend.

Maar voordat de man zijn mond nog een keer open kon trekken verscheen Jeroen achter me.

‘Lucy, zal ik deze klant helpen?’ Hij gaf me een vriendelijke knip-oog, en draaide zich toen om naar de man.

Ik haalde opgelucht adem.

Er zitten natuurlijk ook nadelen aan het hebben van een café. We gingen vrijwel nooit op vakantie en ik moest altijd vriendelijk zijn tegen alle mensen in de omgeving, omdat slecht gedrag geen goede reclame was. Bovendien kende iedereen in een omtrek van twintig kilometer ons café wel, en mijn ouders en mij dus ook. Het kon heel leuk zijn, maar ook verschrikkelijk ongemakkelijk als ik bijvoorbeeld iemand tegenkwam die mij vriendelijk begroette, terwijl ik geen idee had wie diegene was. Het was al helemaal gênant als diegene dan ook nog een praatje met me maakte. Ik kon hem moeilijk onderbreken om ‘Ja alles leuk en aardig, maar wie ben jij in vredesnaam?’ te zeggen. Dat zou onbeleefd zijn. Dus meestal praatte ik gezellig mee, totdat ik op mijn horloge keek en ‘O god, ik kom te laat voor m’n afspraak!’ zei en snel wegging.

Mijn ogen dwaalden door het café, op zoek naar John. Uiteindelijk spotte ik hem bij een groepje mannen bij de biljarttafel. Ze praatten en lachten luid. Twijfelend schuifelde ik ernaartoe en ik kuchte zachtjes. Ze keken op en begroetten me met een grijns en klopjes op mijn schouder. Ik glimlachte verlegen en beet op de binnenkant van mijn wang voordat ik me naar John keerde. ‘Hi, papa zei dat je me wilde spreken?’

John legde zijn keu weg en nam me mee naar een tafeltje in de hoek. Ik liet me op de stoel vallen en leunde achterover. ‘Waar wilde je het over hebben?’

‘Jouw reis,’ zei John terwijl hij over zijn grijze snor wreef.

Ik trok mijn wenkbrauw op. ‘Wat is daarmee?’

Het duurde een tijdje voordat John antwoordde. ‘Ik heb een neef in de vs, die gratis verblijf en de helft korting op je vliegticket kan regelen, omdat hij heel veel connecties heeft.’

‘Probeer je nu te zeggen dat...?’

‘De details moet ik nog horen, maar ik wilde je dit graag vertellen.’

Mijn hart klopte als een razende tegen mijn borstkas en mijn mond was kurkdroog. Gratis verblijf en maar voor de hélfte van een vliegticket betalen! Dat klonk me als muziek in de oren.

‘Zo te zien bevalt het idee je wel?’ John lachte vrolijk naar me.

‘J-ja, Amerika, wow, dat is... Wow!’

‘Wanneer wilde je ook alweer gaan?’

Door het goede nieuws was ik even alles vergeten en ik moest nadenken voordat ik antwoordde, wat ik normaal nooit hoefde te doen. ‘Over twee jaar en zeven maanden.’

John knikte nadenkend. ‘Dat is al best snel, hè? Heb je al genoeg geld verzameld?’

‘Niet genoeg om een heel jaar van te reizen, maar wel voor een ticket.’

‘En je ouders vinden het nog steeds niets?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Maar dat komt nog wel.’

‘Wat gek is dat toch,’ zei John terwijl hij langs me heen keek. Ik volgde zijn blik, en zag mijn vader achter de bar staan. Hij maakte bestellingen klaar terwijl hij een praatje maakte met een klant.

‘Waarom? Het is toch best logisch dat ouders niet willen dat hun kind weggaat?’ vroeg ik.

‘Als ik kinderen had gehad, zou ik het juist leuk vinden als ze de wereld zouden ontdekken. Beetje moeilijk om ze los te laten misschien, maar op zich... Ik wilde vroeger ook de wereld rondreizen, maar dat is er nog nooit van gekomen. Waarom zou ik het mijn kinderen ontnemen?’

Ik dacht erover na, en hoe vaker ik de woorden in mijn hoofd herhaalde, hoe logischer het klonk. ‘Maar wie weet wat er kan gebeuren?’ verdedigde ik mijn ouders toen. ‘En als ik genoeg van de wereld heb gezien? Wat dan?’

‘Dan heb je heel veel mensenkennis,’ was Johns simpele antwoord.

‘Ja, mensenkennis, dat wel... Maar...’ Ik speelde met een bierviltje. ‘Maar het is wel verstandiger als ik het café overneem, toch?’

‘Verstandig? Ja. Maar of je het wilt...?’ John keek me indringend aan.

Mijn wangen werden warm, en ik kon niets anders doen dan glimlachen. ‘Klopt.’ Ik gaapte en keek op mijn horloge. Was het al tien voor half tien?

‘Ga maar lekker naar huis, Luce. Ik spreek je nog wel!’ John stond op, en gaf me een hand (dat deden we altijd) voordat ik op zoek ging naar mijn vader. Hij stond niet meer achter de bar. Misschien was hij in de keuken? Ik had geen zin om naar de keuken te lopen. Het was daar altijd een verschrikkelijke bende; mensen die door elkaar renden en bestellingen schreeuwden terwijl het geluid van metaal op metaal hard door de keuken schalde. Het was niet bepaald mijn favoriete plek. Maar dat kon ook liggen aan het feit dat koken niet mijn ding is, aangezien bij mij alles in de soep liep, en ik niet tussen mensen wilde zijn die allemaal konden koken als de beste. Er zat namelijk iets in me, en dat heette trots. Dat wilde ik niet verliezen, dus ik bleef uit de keuken.

Ergo, in plaats van naar de keuken te gaan, appte ik mijn vader dat ik naar huis ging. Ik wachtte niet op antwoord, maar liep meteen naar de uitgang. Tot mijn opluchting sprak niemand me aan, en kon ik regelrecht naar huis.

Dacht ik.

‘Eh, mag ik wat vragen?’

Ik trok een geïrriteerd gezicht, maar forceerde toen een glimlach en draaide me om. Voor me stond een blonde jongen, een kop groter dan ik. Hij had een joggingbroek aan en een wijde Adidas-sweater die hij tot zijn ellebogen had opgestroopt. ‘Ja?’ antwoorde ik haastig, toen ik doorhad dat ik hem al een tijdje stond aan te gapen.

‘Ik ben op zoek naar de Mezenstraat, die zou hier in de buurt moeten zijn... Weet jij misschien waar die is?’

Mezenstraat? ‘Bedoel je Meuzenstraat?’

De jongen keek even nadenkend opzij, en haalde toen een papier-tje uit zijn sweater. ‘Ja, Meuzenstraat. Excuses.’

‘Eh, dan moet je die kant op. Weet je de Melkstraat te vinden?’

‘Nee.’

Ik probeerde kalm adem te halen en niet in de stress te schieten. Het was al veel later dan ik had gehoopt, waardoor ik later in mijn bed zou liggen dan gepland. Dat zou weer betekenen dat ik morgen waarschijnlijk moe op school kwam. Maar ja, dat was het risico dat ik had genomen toen ik besloot om hierheen te gaan. ‘Oké, je loopt deze straat uit, dan kom je bij een groot wit huis. Het dak ervan kun je al zien.’ Ik wees naar het met dakpannen beklede dak, dat boven een paar vrijstaande huizen uitstak. ‘Als je links loopt en daarna rechtdoor loopt en vier straten passeert, is het aan je linkerhand.’

‘Straat uitlopen, linksaf, vijfde straat van links,’ herhaalde de jongen.

Ik dacht even na en knikte toen. ‘Ja.’

‘Oké. *Thanks.*’

Ik gaf de jongen een knikje en draaide me toen om naar mijn fiets. Ik hoorde hoe de jongen zich omdraaide en wegliep. Zijn voetstappen werden steeds zachter, totdat ik ze niet meer kon horen.

Toen ik mijn fiets van het slot had gehaald, keek ik over mijn schouder naar de jongen. Hij sloeg rechtsaf, in plaats van links. Ik zuchtte. Sukkel.